

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 listopada 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Niderlandy) – R.N.N.S. (C-225/19), K.A. (C-226/19) / Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawy połączone C-225/19 i C-226/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólnotowy kodeks wizowy – Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 – Artykuł 32 ust. 1 – 3 – Decyzja o odmowie wydania wizy – Załącznik VI – Standardowy formularz – Uzasadnienie – Zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub dla stosunków międzynarodowych jednego lub kilku państw członkowskich – Artykuł 22 – Procedura zasięgnięcia opinii organów centralnych innych państw członkowskich – Sprzeciw wobec wydania wizy – Odwołanie od decyzji o odmowie wydania wizy – Zakres kontroli sądowej – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego]

(2021/C 35/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.N.N.S. (C-225/19), K.A. (C-226/19)

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Sentencja

Artykuł 32 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze nakłada na państwo członkowskie, które wydało ostateczną decyzję o odmowie wydania wizy na podstawie art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (vi) rozporządzenia nr 810/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 610/2013, z powodu sprzeciwu wobec wydania wizy wyrażonego przez inne państwo członkowskie, obowiązek wskazania w tej decyzji tożsamości państwa członkowskiego, które wyraziło taki sprzeciw, konkretnej podstawy odmowy opartej na tym sprzeciwie, w stosownym wypadku wraz z istotą powodów wspomnianego sprzeciwu, jak również wskazania organu, do którego osoba ubiegająca się o wizę może się zwrócić, by poznać dostępne w tym innym państwie członkowskim środki odwoławcze, a po drugie, że w sytuacji gdy przeciwko tej samej decyzji zostaje wniesione odwołanie na podstawie art. 32 ust. 3 rozporządzenia nr 810/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 610/2013, sądy państwa członkowskiego, które podjęło tę ostatnią decyzję, nie mogą badać materialnej zgodności z prawem sprzeciwu wobec wydania wizy wyrażonego przez inne państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Banca B. SA / A.A.A.

(Sprawa C-269/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Zastąpienie nieuczciwego warunku – Sposób obliczania zmiennej stopy procentowej – Dopuszczalność – Wezwanie stron do podjęcia negocjacji]

(2021/C 35/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj